

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2Co/19/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8814209576
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8814209576.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Muránskej a sudcov JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Martina Barana, v spore žalobcu: S. spoločnosť O., R., XXX XX O. XX, zastúpené JUDr. Martinom Šaffom, advokátom, so sídlom Kalinčiakova 2729/10, 093 01 Vranov nad Topľou, IČO: 42 323 525, proti žalovanému: A. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXX, Y. R., zastúpenému JUDr. Tomášom Jánošíkom, advokátom, so sídlom Hviezdoslavova 1018, Trebišov, IČO: 42 381 631, o zaplatenie 6.362,18 eur s prísl., o odvolaní strán sporu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 04.09.2020 č.k. 13C/411/2014 - 484, jednohlasne takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.

Nepriznáva stranám náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6.362,18 eur s prísl. do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Čo do zvyšku žalobu zamietol a vyslovil, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania nárok.

2. Súd prvej inštancie poukázal na to, že predmetom žaloby po čiastočnom späťvzatí bolo zaplatenie sumy 6.362,18 eur titulom náhrady škody, ktorá žalobcovi mala byť spôsobená v dôsledku konania žalovaného a pri činnosti, ktorú vykonával na základe poverenia štatutárneho orgánu žalobcu. Žalovaný bol oprávnený prijímať za žalobcu finančné prostriedky, a týmito prostriedkami aj disponovať. Rozhodným obdobím bolo obdobie od 01.01. do 07.09.2005 a v súvislosti s týmto konaním žalovaného pre žalobcu sa viedlo aj trestné konanie na výsledky a priebeh ktorého súd prvej inštancie poukázal v zmysle tom, že v trestnom konaní bol žalovaný uznaný za vinného z prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 2 Trestného zákona. Uviedol, že pôvodne trestné oznámenie, ako aj obžaloba boli podané s tvrdením o spôsobení škody vo vyššej sume. Súd prvej inštancie poukázal aj na obsah dokazovania vykonaného v tomto konaní, nielen v konaní trestnom, predovšetkým na obsah znaleckého posudku, ktorý vo veci vyhotovil znalec z odboru ekonómie a manažmentu, odvetvie Účtovníctvo a daňovníctvo Z.. T. W.. Práve závery a skutočnosti, z ktorých znalec pri ich vyvodení vychádzal, boli v neposlednom rade tiež rozhodné pre záver súdu, že žaloba je dôvodná a že boli splnené podmienky pre vyslovenie zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú žalobcovi. Nie je v tomto pohľade významné čo namieta žalovaný, že nebol účtovník, že zálohy za odber drevnej hmoty preberal len ad hot, keďže pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu, zo spáchania ktorého bol žalovaný uznaný za vinného postačuje, že sa konania dopustí všeobecný subjekt, nevyžaduje sa teda žiadne špeciálne postavenie tohto subjektu. Jedným z podkladov, s ktorými pracoval znalec v predloženom znaleckom posudku č. XXX/XXXX, bolo aj účtovníctvo žalobcu. K námietke, že účtovníctvo nebolo pôvodne vedené a bolo spracované až dodatočne, poukázal súd prvej inštancie aj na to, že aj svedkovia, ktorí sa spolu podieľali na

tomto dodatočnom spracovaní, či už svedkyňa Z. J., ale aj zástupca žalobcu uviedli, že toto bolo spracovávané v súčinnosti s obchodnými partnermi žalobcu, či inými subjektmi, ktoré boli so žalobcom v nejakom právnom vzťahu, spracovala ho odborne spôsobilá osoba, a preto mu musí súd priznať určitú záväznosť. Záväznosť tohto účtovníctva možno vyvodíť aj z toho, že žalobca bol kvartálnym platcom DPH, pričom evidencia DPH a spôsob jej výpočtu mu boli dodatočne predložené a zistenia zistené z podkladov súhlasia so závermi uvedenými v priznaní. Teda, aj keď znalec v tomto konaní a súdy v trestnom konaní vychádzali z tohto dodatočne spracovaného účtovníctva, toto má oporu v reálnych účtovných operáciách, tak ako to predpokladá zákon o účtovníctve. Preto sa stotožnil so záverom o výške spôsobenej škody a nezistil skutočnosti, ktoré by mali vplyv na jej iné určenie. Neakceptoval námietku premlčania žalovaného po zistení, že žalobca si uplatnil na náhradu škody v prebiehajúcom trestnom konaní 17.03.2006, v tomto konaní riadne pokračoval, preto sa týmto uplatnením nároku premlčacia doba zastavila a opätovne začala plynúť až po skončení trestného stíhania, teda 25.09.2013, kedy nadobudol právoplatnosť odcudzujúci rozsudok okresného súdu. Žalobca si pritom svoj nárok v občianskom súdnom konaní uplatnil už žalobou 22.02.2007. Ani po čiastočnom späťvzati žaloby nešlo v danom prípade o nárok nový, ako to tvrdí žalovaný, keďže žalobca si v celom konaní uplatňoval nárok na náhradu škody a až v dôsledku záverov trestného konania, pokiaľ ide o výšku škody, došlo k čiastočnej úprave žaloby.

3. O príslušenstve pohľadávky súd prvej inštancie rozhodol podľa § 517 ods. 1, 2 OZ a o trovách konania strán sporu podľa § 255 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku. S ohľadom na čiastočný úspech strán v konaní rozhodol, že žiadna z nich nemá právo na náhradu trov.

4. Proti tomuto rozsudku, okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, podľa včas odvolanie žalovaný, ktorý navrhol v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie. Má za to, že vykonaným dokazovaním z predložených dokladov nebolo možné identifikovať osobu, ktorá prijala finančné prostriedky, keďže podpisy na príjmových dokladoch sú nečitateľné a z toho dôvodu sa ani znalec ustanovený v tomto konaní nevedel vyjadriť ku skutočnosti, koľko finančných prostriedkov prijal žalovaný a koľko účtovníčka žalobcu pani U.. Okrem žalovaného boli zálohové platby odberateľa pána U. prijímané tiež pani U. a skladníkom pánom U., čiže zálohami disponovali tri osoby a ako uviedol pán U. na pojednávaní 15.10.2018, nepamätá si, že by bolo len také obdobie, kedy by zálohy vyplácal len žalovanému. Znalec tiež konštatoval, že vo veci disponoval iba dodatočne spracovaným účtovníctvom, keď znalec nemal možnosť porovnať totožnosť údajov s pôvodným účtovníctvom, na základe čoho má za to, že nie je možné určiť príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a konaním žalovaného, a teda nie je možné určiť ani jednoznačnú zodpovednosť žalovaného za vznik škody a zaviazat' ho k jej kompenzácii. Na základe týchto dôvodov žalovaný navrhol podanému odvolaniu vyhovieť.

5. Proti tomuto rozsudku, a to proti výroku o trovách konania, podal včas aj odvolanie žalobca, ktorý navrhol v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, aby boli priznané žalobcovi trovy konania v rozsahu 100% alebo navrhol rozsudok v tomto výroku zrušiť a vrátiť vec prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie. Má za to, že závery súdu prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania ignorujú osobitosti daného súdneho konania, vrátane okolností a príčin, ktoré viedli žalobcu k podaniu žaloby v roku 2007 na sumu 12.961,79 eur a neskôr k jej korekcii, a to k čiastočnému späťvzatiu na sumu 6.362,18 eur. V tomto prípade išlo o konanie o náhradu škody, kedy výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu. Podľa tohto pravidla mal súd prvej inštancie postupovať aj pri rozhodovaní o trovách konania so zreteľom na to, že žalobca sa v danej veci domáhal náhrady škody spôsobenej trestným činom z dôvodu opatrnosti. V roku 2007 pred skončením trestného konania podal žalobcu žalobu o náhradu škody, ktorú neskôr na základe výsledkov dokazovania v trestnom konaní a právoplatného skončenia trestného konania v roku 2014 modifikoval v súlade s výsledkami dokazovania v trestnom konaní a závermi trestných súdov. Má za to, že je potrebné vyhodnotiť, že ako žalobca bol v konaní úspešný a patrí mu plná náhrada trov.

6. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním z 08.03.2021 a vyjadril názor, že žalovaným podané odvolanie nie je dôvodné.

7. Odvolací súd preskúmal rozsudok v napadnutom rozsahu, a teda okrem výrokov o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, v zmysle zásad vyjadrených v § 379 a nasledujúcich zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), spolu s konaním, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, vec

prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP) a dospel k záveru, že odvolania strán sporu dôvodné nie sú.

8. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd prejedná vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov a rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

9. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov, na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní. Odvolací súd tiež zdôrazňuje, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu, akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni jeho uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Z obsahupisu mal odvolací súd za preukázané, že táto odvolacia námietka naplnená nebola.

10. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (do pozornosti rozhodnutie NS SR sp.zn. 7Cdo/7/2010).

11. Je potrebné konštatovať, že vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodенý správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie súdom prvej inštancie, na ktoré odkazuje a na zdôraznenie vecnej správnosti v súvislosti s odvolacími námietkami strán dopĺňa uvedené.

12. V tomto konaní sa žalobca vo vzťahu k žalovanému domáhal náhrady škody v súvislosti s tým, že žalovaný vykonával u žalobcu funkciu tajomníka. Od marca 2004 viedol pre žalobcu pokladňu s tým, že 01.01.2005 sa preukázateľne v pokladni nachádzala finančná hotovosť v sume 198.720,37 Sk, do 07.09.2005 mal žalobca preukázateľné príjmy do pokladne v sume 704.516,- Sk a výdavky z pokladne tvorili sumu 512.749,- Sk. V čase odovzdania pokladne žalovaným 07.09.2005 však žalovaný neodovzdal hotovosť v sume 390.486,74 Sk, ktorá sa mala podľa účtovania nachádzať, a preto v súvislosti s takýmto konaní žalovaného bolo iniciované aj trestné konanie.

13. V konaní Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 2T/111/2006 v spojení s konaním Krajského súdu Prešov sp. zn. 5To/26/2013 bolo rozhodnuté, že žalovaný je vinný, že po tom, čo ako tajomník S. spoločnosti O., R., okres T. nad W., prevzal od mesiaca marec 2004 vedenie pokladne tohto spoločenstva v dobe od 01.01.2005, kedy sa v pokladni nachádzala finančná hotovosť 6.596,31 eur do 07.09.2005, kedy mal preukázané príjmy do tejto pokladne vo výške 23.385,65 eur a výdaje z tejto pokladne vo výške 17.020,15 eur, pri odovzdávaní pokladne dňa 07.09.2005, hospodárke spoločnosti G. U., na základe rozhodnutia výboru S. spoločnosti O., R., prijaté na jeho členskej schôdzi 06.07.2005, tejto neodovzdal finančnú hotovosť 6.362,18 eur, ktorá sa tam mala podľa záúčtovania nachádzať, ale túto si ako jediný v tom čase s pokladňou disponujúci prisvojil, čím takto S. spoločnosti O., R., spôsobil škodu vo výške 6.362,18 eur, teda prisvojil si cudziu vec, ktorá mu bola zverená a spôsobil tak na cudzom majetku väčšiu škodu, čím spáchal prečin sprenevery podľa § 213 ods. 2 Trestného zákona

účinného od 01.01.2006. V tomto konaní poškodenú S. spoločnosť O., R., okres T. nad W., súd odkázal na občianske súdne konanie so zreteľom na to, že zástupca poškodeného si uplatnil náhradu škody vo vyššom rozsahu, a to v sume 12.961,76 eur, ktorá škoda v tejto výške preukázaná nebola. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 25.09.2013.

Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

Podľa § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka, zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

14. Všeobecne sa prijíma, že právo upravujúce povinnosť nahradiť spôsobenú škodu sleduje dvojaký účel. V prvom rade poskytnúť poškodenému spravodlivú náhradu na vyrovnanie ujmy spôsobenej konaní alebo udalosťou a druhým cieľom deliktnej zodpovednosti je prevencia. Pri určovaní povinnosti nahradiť škodu podľa ust. § 420 OZ sa vyžaduje, aby boli naplnené predpoklady spočívajúce v existencii protiprávneho úkonu (právneho deliktu), vznik škody, existencia príčinnej súvislosti medzi právnym deliktom a škodou a zavinenie iné než nedbanlivosť. Vo všeobecnosti protiprávnosť predpokladá faktické správanie (konanie alebo opomenutie), ktoré porušuje právnu povinnosť. Z toho vyplýva, že protiprávnosť možno spájať len so správaním osoby. Právna povinnosť môže byť stanovená priamo zákonom alebo iným predpisom objektívneho práva, môže vyplývať zo zmluvného vzťahu alebo spočíva v nezachovaní určitého všeobecného štandardu správania. Rozpor s objektívnym právom na strane, ak sa poruší akákoľvek právna norma nerozhoduje, či bola porušená norma občianskeho, trestného, správneho alebo iného práva. Prihliada sa však na účel, ktorý sa právnou normou sleduje. Škoda je chápaná ako majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch a zároveň poškodený musí v spore okrem protiprávnosti a vzniku škody preukázať, že je medzi nimi vzťah príčinnej súvislosti. Všeobecne sa ďalej akceptuje, že zavinenie predstavuje subjektívnu stránku, psychický stav škodcu ku konaniu a jeho následku prejavenu v jednote oboch jej zložiek - vôle a intelektu. Zavinenie osoby, ktorá spôsobila škodu je kategóriou subjektívnou a spočíva v intenzite uvedomenia si následkov určitého správania sa, ktoré je v rozpore s objektívnym právom.

Podľa § 193 CSP, súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

15. Týmto okruhom otázok je teda súd viazaný vtom zmysle, že si o nich nemôže urobiť ani prejudiciálny záver, a teda rozhodovanie o týchto otázkach v merite veci je pochopiteľne vylúčené.

16. V občianskom súdnom konaní je súd viazaný nielen rozhodnutím súdu v trestnom konaní o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal, ale aj právnou kvalifikáciou skutku, a tým aj formou zavinenia predpokladaného trestným zákonom (R 35/1993).

17. Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný v zmysle § 135 ods. 1 OSP v znení platnom do 30.06.2016, pokiaľ ide o výšku škody. Nebolo by síce správne nevziať do úvahy závery a zistenia urobené v tomto smere v trestnom konaní, avšak v občianskom súdnom konaní môžu byť podľa potreby vykonané ďalšie dôkazy zistením skutočného stavu veci (R 22/1979).

18. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie konštatuje, že v konaní boli nepochybným spôsobom preukázané zákonom požadované predpoklady zodpovednosti žalovaného za vzniknutú škodu, a to aj v spojení so závermi a dokazovaním vykonaným v už spomínanom trestnom konaní Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 2T/111/2006. V predchádzajúcom konaní bolo nepochybné zistené, že pokiaľ ide o rozhodné obdobie od 01.01.2005 do 06.09.2005, bol to práve žalovaný, ktorý prijal platby poukazované odberateľmi drevnej hmoty v prospech spoločnosti žalobcu, a to v rozsahu 23.385,65 eur. Výdavky ku dňu 06.09.2005 predstavovali podľa posudzovaných a predložených účtovných dokladov sumu 17.020,15 eur, a preto finančná hotovosť, ktorá sa mala v pokladni žalobcu

nachádzať za rozhodné obdobie tvorila sumu 6.362,18 eur. Iný záver nevyplýval ani z výpovedí v konaní vypočítaných svedkov, najmä pokiaľ ide o námietku, že by žalovaný neprijal všetky takto vyčíslené platby, s čím sa napokon podrobným spôsobom vypořádával aj súd v predchádzajúcom trestnom konaní. Súd prvej inštancie ďalej opodstatnene zohľadňoval aj závery plynúce z obsahu znaleckého posudku č. XXX/XXXX, ktorý v tomto konaní vyhotovil znalec Z.. T. W., z odboru ekonómie a manažmentu, ktorý v tomto posudku odpovedal na súdom položené otázky. Znalec z predložených prvotných účtovných dokladov a výstupov z účtovnej evidencie spoločnosti žalobcu zistil, že v období od 01.01.2005 do 06.09.2005 bola do pokladne spoločenstva prijatá suma 704.516,- Sk a vyplatených bolo 512.750,- Sk, keď rozdiel v tejto súvislosti predstavuje čiastku 191.766,- Sk. Znalec taktiež potvrdil, že dodatočne spracované účtovníctvo tak, ako bolo predložené k znaleckému dokazovaniu, je vedené v súlade so zákonom o účtovníctve. K prvotným účtovným dokladom sú priložené doklady o ich zaúčtovaní a zaúčtovanie sa odzrkadlilo ako v pokladničnej knihe, tak aj Hlavnej knihe, účtovnej závierke a daňových priznaniach. Vyúčtovanie predložené žalovaným zo dňa 07.09.2005 je súpisom výdavkov, ktoré žalovaný tvrdí, že ich vyplatil. Niektoré výdavky uvedené v súpiske sa zhodovali s výdavkami uvedenými v pokladničnej knihe. V tomto vyúčtovaní však chýbali záznamy o príjmoch, resp. o prijatých zálohách za predaj drevnej hmoty a v niektorých výdavkoch je uvedený nejasný účel. Preto toto vyúčtovanie predložené žalovaným znalec nevedel presne zaradiť k účtovným zápisom, resp. vykázať jeho význam pri stanovení schodku na pokladničnej hotovosti. Znalec napokon potvrdil, že počas znaleckého dokazovania bolo vykonaných niekoľko výpočtov, boli analyzované nielen účtovné operácie, ale aj vykázaná ťažba drevnej hmoty, jej objemy, možnosti odvozu tejto hmoty nákladnými autami a podobne. Pri žiadnom z výpočtov neboli zistené také skutočnosti, ktoré by mohli vplyvať na zistenú výšku škody.

19. Súd prvej inštancie preto správne skonštatoval, že aj keď znalec v tomto konaní vychádzal z takto dodatočne spracovaného účtovníctva, toto nepochybne malo oporu v reálnych účtovných operáciách tak, ako to predpokladá zákon o účtovníctve. V zhode so súdom prvej inštancie aj odvolací súd konštatuje, že v konaní neboli zistené žiadne také skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na žalovanú výšku škody, ako i to, že by v spornom období boli vyplácané iným osobám.

20. Súd prvej inštancie napokon správne rozhodol aj o trovách konania strán sporu postupom podľa § 255 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku. Obsah spisu potvrdzuje, že žalobca sa pôvodne domáhal zaplata sumy 12.961,79 eur, pričom v priebehu konania po skončení predchádzajúceho trestného konania zobral žalobu späť v časti o zaplata sumy 6.599,61 eur. V prejednávanej veci nešlo o situáciu porovnateľnú s tou, ktorá bola posudzovaná v namietanom rozhodnutí KS Trnava sp. zn. 10Co/191/2017, a preto súd prvej inštancie v závislosti od posúdenia pomerného ne/úspechu strán sporu správne rozhodol o nepriznaní nároku stranám na náhradu trov konania.

21. So zreteľom na všetky tieto dôvody odvolací súd rozsudok, okrem výroku o čiastočnom zamietnutí žaloby, ktorý nebol dotknutý odvolaním strán konania, potvrdil ako vecne správny postupom podľa § 387 CSP.

22. O trovách tohto odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 a nasledujúce CSP. S poukazom na čiastočný úspech strán v štádiu odvolacieho konania bolo rozhodnuté, že sa im náhrada vzniknutých trov nepriznáva.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).